

Sygn. akt I C 1069/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: staż. Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz A. K. kwotę 13.211,37 zł (trzynaście tysięcy dwieście jedenaście złotych trzydzieści siedem groszy) wraz z odsetkami od dnia 10 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz A. K. kwotę 3.320,65 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 83,45 zł (osiemdziesiąt trzy złote czterdzieści pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od A. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 12,47 zł (dwanaście złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1069/15

UZASADNIENIE

Powódka A. K. w pozwie skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) S.A. domagała się zapłaty kwoty 15.211,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, iż na dochodzoną sumę składa się kwota 8.800,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwota 6.411,37 zł tytułem odszkodowania za dochody utracone w wyniku niezdolności do pracy powódki spowodowanej wypadkiem.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 20 września 2013 r. była uczestnikiem wypadku, którego sprawcą był kierujący pojazdem ubezpieczonym u pozwanego, doznając obrażeń ciała. Po wypadku powódkę przewieziono na (...) na Z. w G., gdzie przeprowadzono badania lekarskie i udzielono niezbędnej pomocy medycznej. Zdiagnozowano u powódki uraz biczowy kręgosłupa szyjnego oraz stres emocjonalny wywołany okolicznościami zdarzenia. Po wypisie ze

szpitala powódka kontynuowała leczenie zgodnie z zaleceniami lekarskimi, w poradni neurologicznej i ortopedycznej. W związku z dolegliwościami bólowymi została poddana rehabilitacji. Po wypadku zmuszona była do prowadzenia oszczędnego trybu życia i nie powróciła do sprawności fizycznej jaką miała przed zdarzeniem. A. K. zgłosiła szkodę pozwanemu, który, decyzją z dnia 7 listopada 2013 r., przyznał powódce kwotę 1.200,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pismem z dnia 30 września 2014 r. powódka zgłosiła żądanie zapłaty odszkodowania w wysokości 9.418,72 zł tytułem dochodów utraconych w wyniku niezdolności do pracy za okres od dnia 20 września 2013 r. do dnia 12 listopada 2013 r., które zostało uwzględnione do kwoty 3.007,25 zł. Pomimo wezwania do zapłaty pozostałych kwot, nieuwzględnionych przez ubezpieczyciela, stanowisko pozwanego pozostało niezmienione.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa na koszt powódki.

W uzasadnieniu zakwestionował żądanie pozwu co do wysokości wskazując, że kwota 1200 zł wypłacona tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru krzywdy powódki. Pozwany zakwestionował żądanie zwrotu utraconych dochodów, wskazując, że dolegliwości powódki pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zmianami zwyrodnieniowymi a nie wypadkiem. Dodatkowo, zdaniem pozwanego, ewentualne odsetki uzasadnione są dopiero od daty wyrokowania

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2013 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego poszkodowana została powódka A. K.. Sprawca wypadku ubezpieczony był w pozwanym Towarzystwie (...) w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

/okoliczność bezsporna/

Po kilku godzinach od zdarzenia powódka zaczęła odczuwać ból kręgosłupa, w związku z czym pojechała do Szpitala (...) św. W. Z., gdzie przeprowadzono stosowne badania i udzielono jej pomocy medycznej. Powódce wykonano zdjęcie RTG, które wykazało prawidłową oś kręgosłupa szyjnego, wyrównanie lordozy szyjnej, drobny osteolit na kręwdzi przedniej C6. Innych zmian nie stwierdzono. U powódki zdiagnozowano uraz biczowy kręgosłupa szyjnego, w związku z czym została ona skierowana do poradni specjalistycznych na leczenie ortopedyczne i neurologiczne, gdzie kontynuowała leczenie. Powódka nosiła kołnierzyk ortopedyczny przez około 2 miesiące. W związku z wypadkiem z dnia 20 września 2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 20 września 2013 r. do dnia 12 listopada 2013 r., przeszła również rehabilitację w postaci zabiegów fizjoterapeutycznych w dniach od 23 października 2013 r. do 21 listopada 2013 r.

/dowód: dokumentacja medyczna, k.15-25/

Po wypadku powódka potrzebowała opieki i pomocy przy czynnościach samoobsługi, musiała się oszczędzać, większość czasu spędzała w pozycji leżącej, stała się apatyczna i nerwowa, często odczuwa ból głowy.

/dowód: zeznania świadka J. W., k. 110, 114; zeznania świadka R. K., k. 111-112, 114; przesłuchanie powódki A. K., k. 112-113, 114/

W wyniku wypadku z dnia 20 września 2013 r. powódka doznała obrażeń skutkujących zwichnięciem, skręceniem i naderwaniem stawów i więzadeł na poziomie szyi z równoczesnym urazem okolicy potylicznej. Objawy bólowe w okolicy potylicy oraz w odcinku szyjnym kręgosłupa przemawiają za przebyłym podrażnieniem korzeni nerwowych szyjnych na wysokim poziomie (C3-C4). Powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci nadwyrężenia układu mięśniowo-ścięgnistego kręgosłupa szyjnego. Uszczerbek na zdrowiu doznany przez powódkę wynosi 5%. U powódki stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z centralnym uwypukleniem materiału krążków międzykręgowych. W zakresie urazów wywołanych wypadkiem rokowania na przyszłość są dobre.

/dowód: opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii E. M., k. 140-142; opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii A. B., k. 155-156/

Powódka jest przedsiębiorcą wykonującym zawód taksówkarza. Z powodu dolegliwości związanych z przebytych wypadkiem przebywała na zwolnieniu lekarskim w dniach od 20 września 2013 r. do 12 listopada 2013 r. w wyniku czego w tym okresie była niezdolna do pracy i otrzymywała świadczenie w postaci zasiłku chorobowego z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Powódce zależało na szybkim powrocie do pracy z uwagi na konieczność pozyskiwania środków na utrzymanie rodziny. Po upływie 2,5 miesiąca zwolnienia lekarskiego, powódka wróciła do pracy.

/dowód: wydruk z (...), k. 32; licencja na wykonywanie transportu drogowego taksówką, k. 33; adnotacje o wystawieniu zwolnień lekarskich, k.24-25; zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach chorobowych z ZUS, k.38; przesłuchanie powódki A. K., k. 112-113, 114/

Pismem z dnia 8 października 2013 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody osobowej u pozwanego. Decyzją z dnia 7 listopada 2013 r. pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 1.200,00 zł.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: zgłoszenie szkody osobowej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, k. 26-26v; decyzja z dnia 7.11.2013 r., k.27-27v/

Pismem z dnia 30 września 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie 9.418,72 zł z tytułu dochodów utraconych w wyniku niezdolności do pracy za okres od dnia 20 września 2013 r. do dnia 12 listopada 2013 r. Pozwane Towarzystwo (...) decyzją z dnia 29 grudnia 2014 r. przyznało powódce, z tego tytułu, kwotę 3.007,35 zł. Utracony dochód uwzględniono za okres od 20 września 2013 r. do 30 września 2013 r., zaś obliczono go następująco: średnia z okresu trzech miesięcy: 9.678,33 zł, potrącenia: zasiłek – 413,25, ZUS – 1026,98 zł, opłata korporacyjna – 45 zł, paliwo – 1176 zł, miesięczne dochody wynoszą 7017,10 zł : liczba dni roboczych 21 = 334,15 zł x 9 dni roboczych L4 = 3007,35 zł.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: pismo powódki z dnia 30.09.2014 r., k. 28; decyzja pozwanego z dnia 29.12.2014 r., k. 29/

Powódka wezwała pozwanego do dokonania dopłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 8.800,00 zł i przyznania odszkodowania w kwocie 6.411,37 zł z tytułu utraconych dochodów. Pozwane Towarzystwo (...) w odpowiedzi na wezwanie powódki utrzymało dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: pismo powódki z dnia 26.05.2015 r., k. 30; pismo pozwanego z dnia 8.06.2015 r., k. 31/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było, w znacznej części, zasadne.

Sąd dokonując ustaleń w niniejszej sprawie oparł się na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, złożonych przez strony dokumentach, w tym na dokumentacji medycznej oraz na zeznaniach świadków i powódki. Strony nie kwestionowały w toku postępowania prawdziwości i autentyczności złożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności.

Zeznania świadków J. W. i R. K. jak również powódki A. K. Sąd uznał za szczerze i spójne a w konsekwencji wiarygodne.

Ustaleń w zakresie poniesionych przez powódkę konsekwencji zdrowotnych wypadku z dnia 20 września 2013 r., w tym doznanego przez nią uszczerbku na zdrowiu Sąd dokonał w oparciu o opinie biegłych sądowych neurologa E. M. i ortopedy A. B.. Opinie te są jasne i pozostają wewnątrznie niesprzeczne, a zaprezentowane przez biegłych konkluzje wynikają logicznie z przesłanek, w oparciu o które zostały wyprowadzone. Strony ustosunkowując się do opinii biegłych nie znalazły podstaw do ich zakwestionowania.

Opinie sądowo-lekarskie biegłych były ze sobą spójne. Stwierdziły one, że u powódki, na skutek wypadku, wystąpiło nadwężenie układu mięśniowo-ścięgnistego kręgosłupa szyjnego, zostały podrażnione korzenie nerwowe szyjne

na wysokim poziomie (C3-C4), jednakże na chwilę obecną u powódki występują niewielkie bolesności bólowe, a rokowania na przyszłość są dobre, gdyż powinno nastąpić ich pełne wyciszenie. Nie stwierdzono u powódki objawów uszkodzenia układu nerwowego, ani też nie stwierdzono uszkodzeń w układzie kostnym kręgosłupa szyjnego. Badanie (...) kręgosłupa szyjnego wykonane dnia 7 marca 2014 r. wskazuje zniesienie lordozy szyjnej, ale także zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie szyjnym z centralnym uwypukleniem materiału krążków międzykręgowych. Biegli zgodnie podali w opiniach sądowo lekarskich, iż w związku z przebyтым wypadkiem powódka doznała 5 % uszczerbku na zdrowiu (pozycja. 94a - Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania).

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności wobec powódki co do zasady, osiã sporu była wyłącznie wysokość należnych jej świadczeń.

Stosownie do art. 822 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Treść tego przepisu pozwala stwierdzić, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego. Powstaje ona tylko wówczas, gdy istnieje odpowiedzialność ubezpieczonego ma podstawie przepisów prawa cywilnego. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela precyzuje art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), zgodnie z którym, w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie.

Odnośnie żądania zadośćuczynienia stwierdzić należy, że ustawodawca nie określił wprost przesłanek, które winny stanowić podstawę dla ustalenia zakresu krzywdy, wskazując jedynie w art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Takie określenie podstaw dla przyznania zadośćuczynienia poszkodowanemu, jedynie przez wskazanie, że winno stanowić ono „sumę odpowiednią” spowodowało, że przedmiotem licznych orzeczeń sądowych oraz rozważań przedstawicieli doktryny, były właśnie kryteria, które winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej kwoty, tytułem zadośćuczynienia. Zaprezentowane poglądy pozwoliły na wypracowanie i przyjęcie powszechnie aprobowanych i uwzględnianych kryteriów przy określaniu wysokości przyznawanego zadośćuczynienia, wśród których wymienia się rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpienia, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, ujemne skutki zdrowotne, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podkreślenia wymaga również to, że przyznane zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które w związku ze schorzeniem wystąpić mogą w przyszłości. Jest to, bowiem świadczenie jednorazowe, którego wysokość uwzględnia wszystkie okoliczności związane z cierpieniami tak już doznanymi jak również tymi, które w przyszłości w związku niezakończonym leczeniem, jego następstwami, czy też planowanymi w przyszłości zabiegami, mogą się pojawić.

Analizując okoliczności sprawy niniejszej w kontekście wszystkich przedstawionych powyżej kryteriów, Sąd uznał, iż zasądzenie tytułem zadośćuczynienia kwoty 6.800,00 zł, uzupełniającej wcześniej wypłaconą kwotę 1.200 zł, będzie sumą odpowiednią, która zrekompensuje krzywdę doznaną przez powódkę na skutek wypadku z dnia 20 września 2013 r. Fakt powstania u powódki długotrwałych następstw zdrowotnych w pełni uzasadnia przyznanie kwoty w tym wymiarze. Ustalając kwotę zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę okoliczności, skutki i następstwa wypadku oraz rokowania powódki na przyszłość. Opinie biegłych wskazują, iż u powódki nie stwierdzono objawów uszkodzenia

układu nerwowego, ani uszkodzeń w układzie kostnym kręgosłupa szyjnego, a rokowania na przyszłość są korzystne. Sąd miał na uwadze również i to, że u A. K. stwierdzone zostały zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie szyjnym, które powodować mogą dłuższą rekonwalescencję w związku z przebyтым wypadkiem i są przyczyną – niezwiązanych z wypadkiem – dolegliwości.

Z przytoczonych względów, na mocy powołanych przepisów, żądanie zapłaty z tytułu zadośćuczynienia Sąd uwzględnił w zakresie kwoty 6.800 zł oddalając powództwo dalej idące.

Przechodząc do żądania zapłaty kwoty 6.411,37 zł tytułem odszkodowania za utracone dochody wskazać należy, iż w świetle uregulowań art. 444 § 1 kc w zw. z art. 361 § 2 kc jest ono uzasadnione. W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że na podstawie przepisu art. 444 § 1 kc poszkodowany, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, a więc także zwrotu utraconych zarobków.

Odnosnie wskazanego żądania należało mieć na względzie, że kwestionowanie przez pozwanego wysokości żądania powódki było konsekwencją kwestionowania deklarowanego przez A. K. okresu niezdolności do pracy. Samo zaś wyliczenie należności z tego tytułu nie wymagało wiadomości specjalnych, wobec czego Sąd wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości oddalił.

W tym miejscu wskazać należy, iż konstruując tezę dowodową dla biegłych Sąd nie uznał za zasadne zlecenia im dokonania ustaleń w zakresie długości okresu niezdolności powódki do pracy. Pozwany uznał jedynie okres niezdolności do dnia 30 września 2013 r. Tymczasem, z przedłożonej przez powódkę dokumentacji medycznej wynika, że otrzymała ona dalsze zwolnienia – do 30 października 2013 r. (k.24) a następnie do 12 listopada 2013 r. (k.24v) przy czym jako rozpoznanie wskazano oznaczenie S13 (zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi). Zważywszy zatem, że okres niezdolności do pracy powódki został udowodniony dokumentacją medyczną, której prawdziwości strona pozwana nie kwestionowała, Sąd nie widział potrzeby korzystania z wiadomości specjalnych biegłych w celu dokonania ustaleń w zakresie okresu, w jakim powódka, w związku z wypadkiem, była niezdolna do pracy. Co istotne, zwolnień udzielali powódce lekarze mający z nią bezpośredni kontakt w okresie owej niezdolności, zatem ich ocena stanu zdrowia powódki w związku z wypadkiem jest, zdaniem Sądu, miarodajna. Co więcej, okresu 2,5 miesiąca przebywania na zwolnieniu nie można uznać za nadmierny. Nie należy również tracić z pola widzenia faktu, że powódka jest przedsiębiorcą i wysokość jej dochodów zależy bezpośrednio od czasu poświęconego na pracę. Stąd, w pełni wiarygodnym jawi się twierdzenie powódki, że chciała wrócić do pracy tak szybko jak będzie to możliwe. Nie sposób również uznać, aby potrzeba przebywania na zwolnieniu lekarskim spowodowana była zmianami zwyrodnieniowymi a nie wypadkiem. Zważyć należy bowiem, że zmiany zwyrodnieniowe powódka miała już przed zdarzeniem z dnia 20 września 2013 r. a jednak nie stanowiło to przeszkody w świadczeniu przez nią usług taksówkowych.

Z przytoczonych względów Sąd uznał, że powódce należne jest odszkodowanie tytułem zwrotu utraconego zarobku za cały okres zwolnienia lekarskiego (52 dni) przy czym, do jego wyliczenia Sąd zastosował metodę przyjętą przez stronę pozwaną. Zważyć należy, iż ubezpieczyciel wyliczył średni miesięczny dochód powódki z ostatnich trzech miesięcy (9.678,33). Od tej wartości odjął zasiłek (w październiku jest to kwota 1.281,08 zł zaś w listopadzie kwota 495,87 zł), ZUS (1.026,98 zł), opłatę korporacyjną (45 zł), paliwo (1.176 zł). Otrzymałą wartość podzielił przez liczbę dni pracujących (bez sobót, niedziel i świąt) w danym miesiącu i pomnożył przez liczbę dni zwolnienia. Stosując ten sposób obliczeń uzyskujemy za październik 2013 r. kwotę utraconego zarobku 6.934 zł (9.678,33 zł – 1.281,08 zł – 1.026,98 zł – 45 zł – 1176 zł) zaś za listopad 2013 r. kwotę 1.824,85 zł (9.678,33 zł – 495,87 zł - 1.026,98 zł – 45 zł – 1176 zł = 6934,48 zł : 19 = 364,97 x 5). Łącznie zatem jest to kwota 8.758,85 zł a zatem wartość przewyższająca kwotę żądaną przez powódkę, określoną na 6.411,37 zł.

Uznawszy zatem żądanie odszkodowania z tytułu utraconych dochodów za uzasadnione, a zarazem będąc związanym, w myśl art.321 §1 kpc, wysokością żądania pozwu Sąd uwzględnił powództwo w tym zakresie w całości, to jest co do kwoty 6.411,37 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 817 § 1 kc, początkowy dzień ich biegu wyznaczając, zgodnie z żądaniem pozwu, na 10 czerwca 2015 r. to jest od dnia następnego po upływie terminu do spełnienia świadczenia wyznaczonego przez powódkę w przedsądowym wezwaniu do zapłaty z dnia 26 maja 2015 r. W tej dacie, zdaniem Sądu, roszczenie było już wymagalne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 kpc mając na względzie, że powódka wygrała proces w wymiarze 87%, przegrywając w 13%. Powódka poniosła, łącznie, koszty w wysokości 4.178 zł, w tym 761 zł tytułem opłaty od pozwu, 2417 zł tytułem zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz 1000 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłych. Koszty strony pozwanej to 2417 zł tytułem zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Dokonując wyliczenia należnego, każdej ze stron, zwrotu poniesionych kosztów w relacji do wymiaru sukcesu w procesie a następnie dokonując kompensaty należności Sąd ustalił, że kwota należna powódce od strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu to 3.320,65 zł, co znalazło wyrok w treści punktu III sentencji.

Zważywszy, że w sprawie pozostały nierozliczone koszty wynagrodzenia biegłych z uwagi na wyczerpanie kwoty uiszczonej przez powódkę zaliczki, w wysokości 95,92 zł, należało kwotę tę rozliczyć pomiędzy stronami w stosunku do wymiaru porażki procesowej każdej z nich i nakazać jej ściągnięcie na rzecz Skarbu Państwa, o czym orzeczono w punktach IV i V sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)